

2. PODSTAWY MATERIALNE ORAZ PROJEKTY ROZBUDOWY

Stefan Jędrzychowski — Jan Niedziela

Bazą materialną w rozwoju Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie w początkach jej istnienia był majątek odziedziczony po Państwowym Pedagogium. W pierwszym rządzie otrzymany po Pedagogium lokal w centrum życia kulturalno-naukowego w Krakowie, przy ulicy Straszewskiego 22, w rejonie siedziby zakładów naukowych Uniwersytetu Jagiellońskiego, stworzył dla Uczelni doskonale warunki dynamiki organizacyjnej. Wprawdzie budynek mieszczący ten lokal był częściowo przez działania wojenne spalony, lecz dzięki energicznym staraniom pierwszej władzy Uczelni spalona część budynku została w krótkim czasie odbudowana przez Wojewódzką Radę Narodową w Krakowie. Władze Szkoły urządziły w odbudowanym po spaleniu skrzydle budynku aulę, nie szczędząc kosztów i wysiłków. Jednocześnie cały budynek został adaptowany dla potrzeb wyższej uczelni. Koszt odbudowy i adaptacji budynku wyniósł w walucie przed wymianą (1950 r.) około 5 000 000 zł i pokryty został z pozostającego wówczas do dyspozycji Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie państwowego funduszu na odbudowę zniszczonych zabudowań.

W adaptowanym budynku po Pedagogium pomieszczono sale wykładowe i zorganizowane wówczas pracownie naukowe Uczelni. Ze szczególną pieczołowitością władze Uczelni urządziły w odbudowanym po spaleniu skrzydle budynku aulę, nie szczędząc przy tym nakładów finansowych na estetyczne przyozdobienie tego pomieszczenia. W auli urządzono obszerną scenę i wyposażono ją w niezbędne rekwizyty i dekoracje z tą myślą, aby służyła Uczelni na wszelkie uroczystości, a dla młodzieży na imprezy kulturalne, oświatowe i sportowe. I rzeczywiście przez szereg pierwszych lat aula zaspakajała w zupełności potrzeby, jakim w założeniu miała służyć. Dużą również rękojmnią w działalności Uczelni w pierwszych latach były otrzymane po Pedagogium pomoce naukowe i sprzęt na urządzenie pracowni, sal wykładowych oraz biur rektoratu i dziekanatów.

Niezbędnym urządzeniem każdej uczelni wyższej jest pomieszczenie na zakwaterowanie i wyżywienie uczącej się młodzieży. Na tym odcinku Uczelnia skorzystała również z pozostałego po Pedagogium internatu ze stołówką przy ulicy Karmelickiej nr 41, przejmując go wraz z całym wyposażeniem. Po odpowiedniej adaptacji urządziła tam WSP pierwszy swój dom studencki oraz stołówkę. Spośród 98 studentów w pierwszym roku działalności Uczelni w domu studenckim zakwaterowanych zostało 64 studentów, a pozostali rozmieszczeni zostali w domach studenckich Zarządu Ośrodków Akademickich, względnie korzystając ze stypendium mieszkaniowego zamieszkali prywatnie w mieście.

NAKŁADY INWESTYCYJNE

Już jednak w pierwszych latach intensywnego rozwoju Uczelni sukcesja po Pedagogium okazała się wysoce niedostateczna. Władze Uczelni wszczęły przeto starania o wyjednanie specjalnych kredytów państwowych na wyposażenie Szkoły na miarę

szkoły wyższej. Starania te spotkały się przychylnym ustosunkowaniem władz centralnych i Uczelnia uzyskała kredyty inwestycyjne:

w r. 1947 na zakup pomocy naukowych	550 000 zł
w r. 1948 na zakup pomocy naukowych	800 000 zł
w r. 1948 na zakup mebli i urządzeń	900 000 zł
w r. 1949 na zakup pomocy naukowych	3 000 000 zł
w r. 1949 na zakup mebli i urządzeń	1 600 000 zł
	<hr/> 6 850 000 zł

Aczkolwiek uzyskane kredyty inwestycyjne nie przedstawiały dużej wartości tuż przed wymianą waluty w stosunku 100 : 1, to jednak zdołano za nie uzupełnić rażąco braki w wyposażeniu w potrzebne pomoce naukowe wszystkie czynne naówczas w Uczelni pracownie, tak że bez trudności spełniały one swoje zadania. Za kredyty zaś uzyskane na zakup mebli zakupiono stoliki szkolne do sal wykładowych, szafy biblioteczne, szafy na pomieszczenie pomocy naukowych, brakujące stoły, biurka dla pracowni, dziekanatów i rektoratu.

Ponadto z kredytów inwestycyjnych wyposażono w niezbędny sprzęt i urządzenia dwa dalsze domy studenckie i stołówkę. Jeden z tych domów otwarty został ze stołówką przy ul. Grodzkiej nr 60 w 1947 r. Zakwaterowano w nim 64 studentów. Drugi z nowych, a trzeci z kolei dom studencki utworzono w r. 1949 przy ul. Retoryka nr 17, gdzie zakwaterowano 54 studentów.

WYDATKI BUDŻETOWE UCZELNI

W dalszym etapie rozwoju Uczelni kredyty na uzupełnienie wyposażenia pracowni, a następnie zakładów naukowych i innych komórek organizacyjnych w niezbędne pomoce naukowe, meble i urządzenia, jak i na wszystkie bieżące potrzeby na utrzymanie Uczelni, czerpano z corocznych budżetów, zatwierdzanych przez Ministerstwo Oświaty w granicach limitów przeznaczonych przez Ministerstwo Finansów na poszczególne cele.

W okresie pierwszych 15 lat preliminarze wydatków kształtowały się równomiernie z rozwojem organizacyjnym Uczelni. Preliminarze tych wydatków i nasilenie ich wzrostu, odzwierciedlające prężność organizacyjną Uczelni, ilustruje tabela 4.

W analizie porównawczej zobrazowanych wydatków budżetowych w pierwszych latach istnienia Uczelni z wydatkami z lat późniejszych nie można wykorzystać danych z preliminarzy budżetowych do r. 1950 włącznie. Zawierają one bowiem wydatki w walucie zdewaluowanej, która w r. 1950 (w październiku) uległa wymianie w stosunku 100 : 1, względnie 100 : 3. Do takich porównań przyjmujemy wydatki budżetowe Uczelni i jej domów studenckich dopiero w r. 1951.

I tak nakłady finansowe Państwa na urządzenie i prowadzenie Uczelni wzrosły ogólnie ze zł 3 215 430 w r. 1951 do zł 15 492 300 w r. 1961. Stanowi to wzrost 4,5-krotny. W r. 1951 na jednego studenta spośród 556 osób w tym roku przypadło zł 5 781,10 ogólnych wydatków Uczelni, gdy w r. 1961 na jednego studenta spośród 2245 studentów (w tym roku wraz ze studiami dla pracujących) przypadło zł 6 889 takich wydatków rocznie.

Biorąc pod uwagę w r. 1954 trzelechletnie studia w Uczelni i liczbę 295 absolwentów koszt wykształcenia jednego absolwenta przy zł 15 370 308 ogólnych wydatków w tym okresie wynosił zł 52 102,7, a w r. 1961 na 4-letnim studium stacjonarnym i na studiach dla pracujących razem, przy ilości 228 absolwentów i przy 80 129 404 zł wydatków ogólnych — zł 351 444. Przyjmując za wskaźnik budżetowy w Uczelni kierunkoroczniki studiów w ilości 18 w r. 1951, ogólna norma budżetowa wydatków normowanych

(tj. w ogólnych wydatkach po odliczeniu kredytów przeznaczonych w budżecie na stypendia, na zakupy inwestycyjne i na kapitalne remonty) przy ogólnej sumie wydatków budżetowych normowanych w tym roku zł 1 875,626 wynosiła zł 104 201, natomiast w r. 1961 ogólna norma budżetowa przy 58 kierunkorocznikach i zł 11 042 299 wydatków budżetowych normowanych podniosła się do zł 190 384,40.

Norma budżetowa wydatków personalnych w r. 1951 przy zł 1 294 528 w sumie tych wydatków wynosiła zł 71 918; w r. 1961 ta sama norma przy sumie wydatków w wysokości zł 7 788 760 wzrosła do zł 134 289.

Spośród 556 studentów na studiach stacjonarnych w r. 1951 stypendia zwyczajne otrzymało 86% studentów, a w r. 1961 — 76% studentów. Oprócz stypendiów zwyczajnych w r. 1961 studenci na studiach stacjonarnych korzystali po raz pierwszy ze stypendiów fundowanych. W roku tym wypłacono przez 12 miesięcy 27 takich stypendiów po zł 600 miesięcznie. Mimo to studenci do tego rodzaju stypendiów ustosunkowali się z dużą rezerwą. Student przyjmował je w ostateczności, gdy nie liczył na przyznanie mu stypendium zwyczajnego, a własnych funduszy nie starczyło mu na utrzymanie się na studiach. Powodem niechęci studentów do stypendiów fundowanych były zobowiązania składane przez studenta, że po ukończeniu studiów podejmie pracę w miejscu zaproponowanym przez fundatora.

W ramach wydatków budżetowych w okresie 15-lecia wykorzystano na zakup pomocy naukowych i sprzętu o wartości jednostkowej ponad zł 1 000 — zł 2 411 111. Z kredytów tych wyposażono zakłady naukowe w potrzebne im maszyny i urządzenia, tak aby mogły one prowadzić badania laboratoryjne bez potrzeby uciekania się do pomocy w tym względzie obcych uczelni.

Na urządzenie biblioteki wykorzystano w czasie od 1946 r. do 1961 r. z kredytów budżetowych sumę zł 3 080 000, nie licząc kosztów utrzymania personelu bibliotecznego. W tym czasie zakupiono do biblioteki:

prac naukowych	43 921 woluminów
literatury pięknej	35 719 woluminów
podręczników	32 185 woluminów
w tym skryptów	8 000 woluminów
jednostek kartograficznych	138 woluminów

W sumie wydatków na zakup książek dla biblioteki znaczne kredyty wykorzystane zostały na prenumeratę czasopism krajowych i zagranicznych oraz na konserwację zakupionych druków.

Z Biblioteki Głównej wyodrębniona została w specjalny oddział biblioteka Studium dla Pracujących, w której gromadzony jest księgozbiór specjalny dla potrzeb słuchaczy zaocznych. Wymiana książek przez słuchaczy w tej bibliotece odbywa się przeważnie pocztą.

Do macierzystego lokalu Uczelni przy ul. Straszewskiego 22 przybyły na pomieszczenia zakładów naukowych jeszcze dwa lokale. Jeden z nich obejmuje cały dwupiętrowy budynek przy ul. Podbrzezie nr 3 i stanowi własność Państwa, a oddany został do użytku i pod administrację Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, drugi w Rynku Głównym nr 34 stanowi własność prywatną.

Ponieważ lokale zajęte na pomieszczenia Uczelni są już znacznie zniszczone i co roku wymagają poważniejszych remontów, wydatkowano na ten cel w okresie pierwszego 15-lecia Uczelni zł 1 106 454 z kredytów budżetowych. Przeciętnie w każdym roku pochłaniały te remonty po zł 100 045. Dzięki tym stosunkowo niewielkim nakładom pomieszczenia Uczelni utrzymane są w stanie należytym użytkowości.

WZROST WYDATKÓW UCZELNI W PIERWSZYM PIĘTNASTOLECIU
(w tysiącach złotych)

Rok	Płace	Bezosob. fund. płac i nagr.	Stypend. i prakt.	Zakupy inwent. i ksiąg.	Zakupy pom. i mat. nauk.	Zakupy inwest.	Kapit. remonty	Wydatki adm. gospod.	Razem
1946/47	511,3	—	27,0	8,0	49,0	—	—	119,1	714,4
1948	660,1	—	51,6	15,0	27,4	—	24,0	162,0	940,1
1949	732,0	—	96,0	45,0	32,0	—	—	133,9	1 902,9
1950	805,0	—	1 150,0	58,0	35,5	12,0	40,0	157,8	2 258,3
1951	1 294,5	—	1 276,8	109,4	131,0	18,0	45,0	340,8	3 215,5
1952	1 960,3	39,4	1 790,8	103,1	114,6	26,0	103,7	425,4	4 563,3
1953	2 261,0	108,7	2 011,0	202,1	171,0	69,1	—	511,2	5 334,1
1954	2 940,7	135,4	2 848,5	288,6	236,3	150,0	—	889,6	7 489,1
1955	3 863,4	171,0	2 692,7	266,3	215,4	150,0	50,0	1 054,6	8 463,4
1956	5 752,1	119,0	2 930,7	305,0	229,0	—	—	1 134,3	10 470,1
1957	4 827,9	269,0	3 544,0	423,0	253,5	180,0	50,0	1 386,8	10 934,2
1958	5 396,3	334,0	3 089,5	430,0	282,4	275,0	340,0	1 389,4	11 536,6
1959	5 893,0	454,3	3 542,4	735,8	549,9	450,0	90,0	1 545,5	13 260,9
1960	6 340,7	472,4	4 047,4	675,0	573,0	651,0	303,7	1 682,4	14 745,6
1961	7 363,7	518,0	3 900,6	415,0	602,0	430,0	120,0	2 142,8	15 492,1
Razem	50 602,0	2 621,2	33 863,0	4 079,3	3 502,0	2 411,1	1 166,4	13 075,6	111 320,6

WYDATKI BUDŻETOWE NA DOMY STUDENCKIE

Z wydatkami Uczelni na cele nauczania młodzieży wiążą się wydatki na potrzeby bytowe studentów. Spośród tej kategorii wydatków — poza stypendiami omówionymi powyżej — poważną pozycję stanowią nakłady finansowe na utrzymanie domów studenckich.

Do r. 1949 wydatki na utrzymanie tych domów realizowane były w ramach budżetu Uczelni. W miarę jej rozwoju wzrosła oczywiście w szybkim tempie liczba studentów; z ilości 98 studentów w roku powstania Uczelni do 2 245 osób w r. 1961, łącznie na studiach stacjonarnych i dla pracujących. Fakt ten stawiał władze Uczelni wobec problemu zdobycia odpowiednich pomieszczeń na zakwaterowanie studentów na studiach stacjonarnych w ciągu 9 miesięcy roku akademickiego, a studentów Studium dla Pracujących dwa razy do roku, to jest na sesjach naocznych: letniej przez 30 dni (lipiec) i zimowej przez 10 dni (grudzień-styczeń).

Przy dużych trudnościach mieszkaniowych w Krakowie władze Uczelni w omawianym okresie zdobyły na pomieszczenia 5 domów studenckich. W domach tych zakwaterowano 536 studentów studiów stacjonarnych, na cały rok szkolny i tyluż studentów Studium dla Pracujących podczas sesji naocznych. Pozostali studenci rozmieszczeni są w obcych domach studenckich lub mieszkają w prywatnych domach. Stwierdzić trzeba, że kwestia zakwaterowania studentów stanowiła ustawiczną troskę władz Uczelni od początku jej istnienia. Już w roku otwarcia Uczelni na 98 studentów zakwaterowanych było w domu studenckim 64 osoby, a 34 studentów musiano ulokować w domach studenckich uczelni obcych, względnie prywatnie w mieście. Studenci, wydatkując na czynsz znaczne sumy, przerastające z zasady pobierane wówczas stypendia mieszkaniowe, znajdowali się w bardzo krytycznej sytuacji. Po rozbudowie kwater na 5 domów studenckich powstała nowa gałąź gospodarki Uczelni, obejmująca zaspokojenie rzeczowych potrzeb i konserwacji tych domów. W związku z tym zostały w r. 1949 wyodrębnione z budżetu Uczelni domy studenckie, dla których utworzono oddzielne budżety. Wydatki budżetowe domów studenckich od r. 1949 do r. 1961 kształtowały się według zestawień wyszczególnionych w tabeli 5.

W jakim stosunku pozostawały wydatki budżetowe domów studenckich Uczelni z roku budżetowego tuż po wymianie waluty, to jest w r. 1951, do podobnych wydatków w r. 1961, widać z norm budżetowych za te lata. Do obliczenia norm budżetowych w budżetach domów studenckich przyjęto urzędowo za jednostkę miary liczbę miejsc w domach studenckich.

W r. 1951 w domach studenckich było 138 miejsc na zakwaterowanie studentów, a normowane wydatki budżetowe, to jest ogólne wydatki, po odliczeniu wydatków z § 5 na stypendia, z § 15 na zakupy inwestycyjne i z § 18 na kapitalne remonty, wynosiły sumę zł 110 189. Z podziału tej sumy na liczbę miejsc w domach studenckich w tym roku wyprowadzamy ogólną normę budżetową po zł 798,46 na jedno miejsce w domach studenckich. W r. 1961 było w domach studenckich 367 miejsc na zakwaterowanie studentów, a wydatki normowane w budżecie w tym roku stanowiły sumę zł 1 939 151,80, zatem norma budżetowa na jedno miejsce przypadała po zł 5 283,80. Stanowi to wzrost wydatków w r. 1961 w odniesieniu do r. 1951 przeszło 6-krotny.

Ważną pozycję w budżetach domów studenckich stanowią kredyty na wyżywienie studentów. Na wydatki tego rodzaju Uczelnia świadczy w formie dotacji na koszty wyżywienia każdego stypendysty w stołówkach studenckich.

Wyżywienie stypendysty w stołówkach studenckich z każdym rokiem stawało się coraz droższe. I tak, w r. 1951 było 698 stypendystów Uczelni w stołówkach studenckich, a dotacje wynosiły w tym roku zł 711 000. Na jednego stypendystę przypadało rocznie dotacji po zł 1 018. W roku zaś 1961 było 725 stypendystów, a na

WYDATKI BUDŻETOWE DOMÓW STUDENCKICH W PIERWSZYM PIĘTNASTOLECIU
(w tysiącach złotych)

Rok	Płace	Bezosob. fund. płac i nagr.	Zakupy inwen- tarza	Zakupy inwest.	Kapi- talne remonty	Dotacje żywno- ściowe	Wydatki admin- gospod.	Razem
1946/47	—	—	—	—	—	—	—	101,2
1948	—	—	—	—	—	—	—	103,3
1949	85,0	—	4,0	—	4,0	200,0	13,1	306,1
1950	91,4	—	3,0	—	4,0	297,0	14,1	409,5
1951	96,4	—	3,0	—	5,8	311,0	20,8	437,0
1952	97,0	—	2,4	—	—	399,4	31,3	530,0
1953	72,3	0,5	11,2	—	—	1 095,4	90,9	1 270,3
1954	217,9	18,6	62,0	65,0	143,0	1 559,0	345,8	2 411,3
1955	316,0	22,9	172,9	100,0	150,0	1 641,0	632,0	3 034,8
1956	330,0	25,4	180,5	105,0	150,0	1 659,9	666,2	3 117,0
1957	588,6	35,5	112,0	70,0	—	2 035,9	875,2	3 717,2
1958	539,0	35,0	90,0	75,0	230,0	2 000,0	758,3	3 727,3
1959	569,7	35,0	178,6	50,0	160,0	1 039,0	1 003,0	3 035,3
1960	588,0	35,0	180,0	187,0	459,6	1 181,0	1 045,0	3 675,6
1961	623,0	35,5	158,0	250,0	135,0	1 212,0	1 020,2	3 433,7
Razem	4 214,3	243,4	1 157,6	902,0	1 441,4	14 630,6	6 515,9	29 309,7

dotacje w tym roku wydatkowano zł 1 212 000, zatem na jednego stypendystę przypadało dotacji rocznie po zł 1 671. Wysokość dotacji na wyżywienie stypendysty w stołówkach studenckich Uczelni w tym okresie wzrosła zatem o około 61%. Przyczyną wzrostu kosztu wyżywienia studentów w stołówkach było podrożenie artykułów spożywczych i podwyższenie w związku z tym przez władze centralne Uczelni urzędowych stawek na wyżywienie studentów.

Odrębny problem stanowił brak mieszkań dla pracowników Szkoły. Do rozwiązania tego problemu Uczelnia przystąpiła w r. 1959. Miejskie władze budowlane po licznych staraniach władz Uczelni zlokalizowały budowę domu przyzakładowego na Osiedlu Olsza II. Plan i kosztorys tej budowy wynosiły sumę zł 4 295 000. Ministerstwo Oświaty na pokrycie tych kosztów przyznało dotację w wysokości zł 3 837 000, a pozostałą sumę kosztów budowy w wysokości zł 458 000 zobowiązali się pokryć pracownicy Uczelni reflektujący na zamieszkanie w nowo wybudowanym domu jako udziałowcy budowy. Udziały swe składali pracownicy na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych PKO; nagromadzone w ten sposób oszczędności były sukcesywnie wykorzystane na koszt budowy. Budowę tę zakończono wreszcie w r. 1961, w którym oddano mieszkania do użytku udziałowcom, pracownikom Szkoły. Dom posiada cztery kondygnacje, dwie klatki schodowe, 79 izb mieszkalnych i 30 mieszkań.

PROJEKTY ROZBUDOWY

W ciągu lat 1946—1961 Wyższa Szkoła Pedagogiczna uległa olbrzymiemu rozwojowi. Ilość lat studiów zwiększono do czterech, a w roku akademickim 1958/59 do lat pięciu. Już ten moment wysunął jako nieodparty postulat — rozbudowę

gmachu uczelnianego. Ale nie był to moment jedyny; wzrosła ilość studentów i katedr czy zakładów naukowych w Uczelni.

W r. 1961 studium stacjonarne obejmowało 815 studentów, Studium dla Pracujących 1430 studentów, studium wieczorowe 169 studentów. Uczelnia posiada 20 katedr, 24 zakłady naukowe oraz Studium Wojskowe, Studium Wychowania Fizycznego, Studium Języków Obcych. Tymczasem ogólna powierzchnia użytkowa, jaką posiada obecnie Uczelnia, przedstawia się następująco:

budynek przy ul. Straszewskiego 22	— 2 757 m ³
budynek przy ul. Podbrzezie 3	— 2 556 m ³
budynek Rynek Główny 34	— 599 m ³

R a z e m: 5 912 m³

Przedstawione trudności lokalowe i perspektywy dalszego rozwoju zadań organizacyjnych postawiły rektorat wobec konieczności budowy gmachu Uczelni i domów studenckich. Wszczęto niezbędne kroki. W Prezydium Rady Narodowej Miasta Krakowa uzyskano zaświadczenie lokalizacji szczegółowej w dniu 13 czerwca 1960 r. Na tej podstawie planowana jest budowa gmachów na parceli położonej w zachodniej części miasta, przy ulicy wypadowej, łączącej Kraków z Katowicami, a to między ulicą Bronowicką, Smoluchowskiego od wschodu, Chmiela od południa i dojazdową ulicą Warmińską od zachodu. Ulica Bronowicka jest całkowicie uzbrojona, o trwałej nawierzchni, z kanalizacją, wodociągiem i gazem; ulicą przebiega tramwaj. Ulica Smoluchowskiego posiada częściowo trwałą nawierzchnię i jest uzbrojona. Ulice Chmiela i Warmińska nie posiadają trwałej nawierzchni, lecz częściowo są uzbrojone.

Budynki Uczelni oraz urbanistyczne opracowanie najbliższego otoczenia ustalone zostało w wyniku konkursu urbanistycznego SARP i zatwierdzone przez Pracownię Urbanistyczną Wydziału Architektury i Nadzoru Budowlanego. Autorami opracowania są inżynierowie architekci Barbara Perchałówna, Jerzy Plesner i Janusz Sierosławski. Głównym projektantem jest inż. arch. Stanisław Juszczyk. Całość projektowanej zabudowy składa się z następujących budynków:

- a) budynek główny Uczelni,
- b) budynek sali gimnastycznej,
- c) budynek ciepłarni,
- d) budynek materiałów łatwopalnych.

Teren pod budowę został wywłaszczony i w całości stanowi obecnie własność Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie.

Projekt wstępny kompleksowy został zatwierdzony w dniu 25 czerwca 1962 r. przez Komisję Oceny Projektów Inwestycyjnych przy Ministerstwie Oświaty w Warszawie. Realizację inwestycji przewiduje się w trzech etapach. Pierwszy etap budowy rozpocznie się od skrzydła południowego, w którym zlokalizowany jest kierunek fizyki z maszynoznawstwem. W następnych etapach przewiduje się dokończenie gmachu głównego Uczelni, sali gimnastycznej, ciepłarni i magazynu materiałów łatwopalnych oraz zagospodarowanie terenu wraz z zielenią i boiskami sportowymi. Zgodnie z instrukcją Komisji Planowania przy Radzie Ministrów Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Krakowie opracowała w porozumieniu z wykonawcą (DBOR) szczegółowy plan robót budowlanych na r. 1964 i plan ten złożony został w Oddziale Banku Inwestycyjnego w Krakowie. Pełna dokumentacja techniczna na rozpoczęcie w r. 1964 pierwszego etapu budowy jest całkowicie wykonana przez przedsiębiorstwo państwowe „Miastoprojekt” w Krakowie.

Wydział Architektury i Budownictwa Prezydium Rady Narodowej Miasta Krakowa pismem z dnia 17 VI 1961 r. ustalił również wytyczne do założeń projektowych dwu domów akademickich WSP, wyznaczając teren budowy u zbiegu ulic Piastowskiej, Dzierżyńskiego i Gramatyka. W oparciu o te wytyczne opracowano założenia

projektowe, dokumentację geologiczno-inżynierską oraz materiały niezbędne do uzyskania zaświadczenia lokalizacji szczegółowej. Niestety w trakcie tych prac stwierdzono, że wyznaczony teren pod budowę domów akademickich Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie o łącznej powierzchni 11 000 m² został w znacznej swej części (ok. 4 000 m²) już wcześniej objęty wydaną lokalizacją budowy domu studentów Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Po wielu konferencjach przedstawicieli Uczelni z przedstawicielami Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Wydziału Architektury i Budownictwa nie uzyskano dla potrzeb Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie owego terenu spornego; natomiast decyzją Wydziału Architektury i Budownictwa z dnia 31 VII 1962 r. wyznaczono dla Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie teren „bezkolizyjny”, tj. o powierzchni zmniejszonej.

W tym stanie rzeczy zlecono „Miastoprojektowi” opracowanie kilku alternatyw zagospodarowania przestrzennego tego terenu w kierunku podniesienia całego obiektu, względnie jego części, do 11 kondygnacji, tak aby na tym ograniczonym terenie zapewnić uzyskanie pełnego programu użytkowego, określonego założeniami projektowymi.

Opracowane przez „Miastoprojekt” w Krakowie założenia projektowe obu domów studenckich Wyższej Szkoły Pedagogicznej były przedmiotem obrad Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych w Ministerstwie Oświaty w dniu 7 X 1963 r. Na posiedzeniu tym postanowiono zatwierdzenie ich przesunąć na termin późniejszy, z uwagi na brak ostatecznych i aktualnych normatywów, wynikających z działalności Rządowej Komisji Oszczędnościowej.